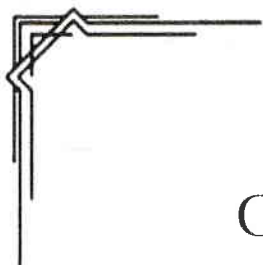

LIBRIS
AGATHA CHRISTIE
My
books

CASA STRÂMBĂ

Traducere din limba engleză
LINGUA CONNEXION

LITERA
București

CAPITOLUL I

Am cunoscut-o pe Sophia Leonides în Egipt, spre sfârșitul războiului. Ocupa o poziție administrativă destul de importantă într-unul dintre departamentele Ministerului de Externe de acolo. Prima dată am cunoscut-o într-o postură oficială și am ajuns rapid s-o apreciez pentru eficiența care o situase în poziția pe care o deținea, în ciuda tinereții ei (avea 22 de ani pe atunci).

Pe lângă faptul că era foarte atrăgătoare, avea o fire deschisă și un simț neobișnuit al umorului, pe care le găseam de-a dreptul încântătoare. Am devenit prieteni. Era o persoană extraordinar de comunicativă și ne plăcea la nebunie să luăm cina împreună sau să mergem să dansăm.

Știam toate aceste lucruri; ceea ce nu am realizat însă decât atunci când mi s-a ordonat să plec în est, spre sfârșitul războiului european, era că o iubeam pe Sophia și că voiam să mă căsătoresc cu ea.

Luam cina la Shepherd's, când am realizat acest lucru. Faptul în sine nu m-a șocat, ci a fost

mai degrabă o acceptare a unui adevăr de care eram conștient de mult timp. O priveam cu alți ochi, dar vedeam ceea ce știam deja de multă vreme, îmi plăcea la ea totul. Părul negru, ondulat, ce se răsfiga mândru pe umeri, ochii de un albastru strălucitor, bărbia mică și fermă, nasul drept. Îmi plăceau croiala rafinată a taiorului de un gri-deschis și cămașa albă apretată. Avea un aer proaspăt englezesc, ceea ce m-a atras și mai mult la ea, ținând cont că nu-mi văzusem de trei ani țara natală. Mă gândeam că nimeni nu putea să aibă un aer mai britanic decât ea și, chiar în momentul în care îmi spuneam asta, m-am întrebat brusc dacă, de fapt, chiar era – sau dacă putea fi – într-adevăr atât de britanică pe cât arăta. Oare poate actorul să atingă perfecțiunea unui rol?

Mi-am dat seama de foarte multe lucruri pe măsură ce discutam, dezbăteam idei, despre ce anume ne plăcea și ce detestam, despre viitor, despre prieteni apropiați și cunoștințe – Sophia nu amintise niciodată nimic despre casa ei sau despre familie. Știa totul despre mine (era, așa cum am mai spus, un bun ascultător), dar eu nu știam mai nimic despre ea. Presupuneam că vine dintr-un mediu obișnuit, dar nu-mi vorbise niciodată despre asta. Până în acel moment nu conștientizasem niciodată acest aspect.

Sophia m-a întrebat la ce mă gândesc. I-am răspuns sincer:

- La tine.

- Înțeleg, spuse ea.

Și răspunsul ei suna ca și cum chiar înțelegea.

- S-ar putea să nu ne mai vedem câțiva ani, am adăugat. Nu știi când mă voi întoarce în Anglia. Dar, de-ndată ce mă voi întoarce, primul lucru pe care îl voi face va fi să vin să te văd și să te cer în căsătorie.

M-a ascultat fără nici o reacție. Stătea acolo fumând, fără să mă privească.

Preț de câteva momente am fost foarte neliniștit, temându-mă că m-ar fi putut înțelege greșit.

- Ascultă, i-am zis. Singurul lucru pe care sunt hotărât să *nu* îl fac este să te cer în căsătorie acum. Oricum ar fi o idee fără sorți de izbândă. În primul rând că m-ai putea refuza, ceea ce m-ar face să mă simt mizerabil și să mă leg de vreo femeie dezgustătoare numai pentru a-mi recăpăta mândria. Și, chiar dacă nu m-ai refuza, ce am putea face? Să ne căsătorim și să ne despărțim imediat? Să ne logodim și să fim condamnați la o perioadă îndelungată de așteptare? Nu aș suporta să faci asta. Ai putea întâlni pe altcineva și atunci te-ai simți obligată să îmi fii fidelă. Trăim într-o atmosferă ciudată și agitată, de du-te vino. Suntem înconjurați de povești de dragoste, mariaje și despărțiri.

Mi-ar plăcea să știu că ai plecat acasă, liberă și independentă, că te uiți atent în jur și că evaluezi lumea de după război, că hotărăști ce-ți dorești de la ea. Relația dintre noi, Sophia, trebuie să fie trairnică. N-am nevoie de un altfel de mariaj.

- Eu cu atât mai puțin, replică ea.

- Pe de altă parte, am adăugat, cred că am dreptul să-ți mărturisesc ce simt.

- Fără expresii poetice nepotrivite? murmură Sophia.

- Draga mea, nu pricepi? Am încercat să nu rostesc cuvintele „te iubesc“...

M-a întrerupt.

- Te înțeleg, Charles. Și îmi place modul tău caraghios de a face lucrurile. Poți să vii să mă vezi când te vei întoarce - dacă vei mai dori să...

A fost rândul meu s-o întrerup.

- Nu încapă îndoială.

- Totul poate fi supus îndoielii, Charles. Întotdeauna pot apărea lucruri neprevăzute care pot strica planuri. În primul rând, pentru că nu știi mai nimic despre mine, nu-i așa?

- Nu știu nici măcar unde locuiești în Anglia.

- Locuiesc în Swinly Dean.

Am dat din cap aprobator la auzul numelui binecunoscutei suburbii a Londrei, care se mândrește cu trei terenuri de golf excelente, destinate bancherilor orașului.

A adăugat ușor, pe un ton meditativ:

- *Într-o casă mică și strâmbă...*

Trebuie să fi arătat ușor uimit, din moment ce ea păru amuzată și îmi explică citând un vers dintr-un cântecel:

- *Și trăiau cu toții într-o casă mică și strâmbă.*

Ăștia suntem noi. Nu este tocmai o casă mică, dar este într-adevăr strâmbă, frontoanele și structura din lemn fiind pe cale să cedeze.

- Faci parte dintr-o familie numeroasă? Mai ai frați și surori?

- Un frate, o soră, o mamă, un tată, un unchi, o mătușă prin alianță, un bunic, o mătușă de gradul doi și o mamă vitregă.

- O, Doamne! am exclamat ușor copleșit. Ea a răs.

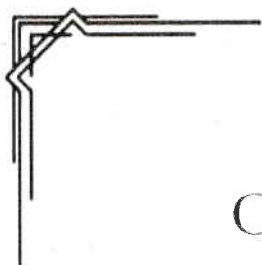
- Bineînțeles că, în condiții normale, nu locuim împreună. Războiul și bombardamentele au făcut însă ca... nu știu - se încruntă gânditoare - poate că din punct de vedere spiritual, familia a locuit întotdeauna împreună, sub atenta ocrotire a bunicului meu. Bunicul e o figură! Are peste 80 de ani, în jur de 1,50, iar toți ceilalți par de-a dreptul sterși pe lângă el.

- Pare o persoană interesantă, am spus.

- Într-adevăr, este o persoană interesantă. Este grec din Smyrna; îl cheamă Aristide Leonides.

Apoi adăugă cu o scăpărare în privire:

- Și este extrem de bogat.
- Mă întreb dacă vor mai exista oameni bogați după ce se va termina războiul.
- Bunicul va fi tot bogat, încercă ea să mă convingă. Nici o tactică de jecmănire a celor bogați nu va avea efect asupra lui. El îi va jecmăni pe jecmănitori. Mă întreb dacă o să-ți placă de el, adăugă ea.
- Tu îl placi? am întrebat eu.
- Mai mult decât pe oricine din lume, spuse Sophia.

CAPITOLUL 2

Au trecut mai bine de doi ani până m-am întors în Anglia. N-au fost ani ușori. I-am scris Sophiei și am primit destul de des vești de la ea. Nici scrisorile ei și nici ale mele nu erau de dragoste. Erau epistole scrise de doi prieteni apropiați – exprimau idei, gânduri și comentarii în legătură cu viața de zi cu zi. Și totuși, știam că, din punctul meu de vedere, și bănuiam că și din cel al Sophiei, sentimentele noastre unul pentru celălalt crescuseră în intensitate și deveniseră mai puternice.

M-am întors în Anglia într-o zi mohorâtă de septembrie. În lumina serii, frunzele copacilor păreau aurii. Ici-colo se făcea simțită câte o rafală jucăușă de vânt. I-am trimis Sophiei o telegramă de la aerodrom.

Abia întors. Cina diseară la Mario, ora 21.00.

Charles.

Câteva ore mai târziu citeam ziarul *Times*; în timp ce parcurgeam rubrica „Aniversări, Căsătorii și Decese”, numele Leonides mi-a atras atenția.

Pe 19 septembrie, la Trei Frontoane, Swinly Dean... Aristide Leonides, preaiubit soț al Brendei Leonides... în cel de-al optzeci și optulea an de viață... Mult regretat.

Mai era un anunț imediat dedesubt:

Leonides... Neașteptat... la reședința sa, Trei Frontoane, Swinly Dean... Aristide Leonides... Mult regretat de copii și nepoți... Omagiu și flori la Biserica St. Eldred, Swinly Dean.

Cele două anunțuri mi s-au părut destul de ciudate. Părea să fie o neglijență din partea redacției, care determinase suprapunerea celor două anunțuri.

Dar preocuparea mea principală era Sophia. I-am trimis în grabă o nouă telegramă.

Tocmai am citit anunțurile despre moartea bunicului tău. Regret profund. Anunță-mă când te pot vedea. Charles.

Pe la ora 18.00 am primit o telegramă de la Sophia.

Voi fi la Mario la ora 21.00. Sophia.

Eram agitat și nerăbdător la gândul că o voi re-vedea pe Sophia. Timpul trecea îngrozitor de încet.

Am ajuns la Mario cu douăzeci de minute mai devreme. Sophia nu a întârziat decât cinci minute.

E întotdeauna un moment încărcat de emoție să revezi, după o lungă perioadă, o persoană la care te-ai gândit foarte mult în tot acest răstimp. Când Sophia a intrat în sfârșit pe ușa glisantă, întâlnirea noastră părea ireală. Purta doliu, iar asta, în mod curios, m-a surprins! Aproape toate femeile erau îmbrăcate în negru, însă despre ea puteam spune cu certitudine că e în doliu – și m-a mirat faptul că Sophia ar putea fi genul de fată care poartă doliu, chiar și după o rudă apropiată.

Am băut un cocktail, apoi am mers la masă. Am discutat plini de înflăcărare și foarte emoționați despre prietenii din Cairo. Era o conversație superficială, ce-i drept, dar ne-a ajutat să depășim momentele stânjenitoare.

Mi-am exprimat regretul pentru moartea bunicului Sophiei, iar ea a răspuns calm că decesul „i-a luat pe toți pe nepregătite“. După care am reluat șirul amintirilor. Începeam să mă simt ciudat, aveam impresia că a intervenit ceva... Oricum, trăiam un alt sentiment decât cel de jenă, de la începutul întâlnirii noastre.

Era ceva în neregulă cu Sophia. Oare urma să-mi spună că a întâlnit pe cineva pe care-l iubește mai mult decât pe mine? O să-mi spună că sentimentele ei pentru mine au fost o mare greșală?

În adâncul sufletului știam că nu e asta – dar nici nu puteam spune ce se întâmplă. Între timp, ne continuam discuția inutilă.

Apoi, pe neașteptate, în timp ce ospătarul lăsa cafeaua pe masă și se retrăgea discret, totul deveni serios. Și iată-ne pe mine și pe Sophia stând, ca de atâtea ori, la o masă mică dintr-un restaurant. Era ca și cum anii în care fuseserăm departe unul de celălalt nici nu ar fi existat.

– Sophia... am început eu.

Ea mi-a răspuns aproape imediat:

– Charles!

Am respirat ușurat.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că a trecut, am zis eu. Ce s-a întâmplat adineauri cu noi?

– E probabil vina mea. Sunt ridicolă.

– Și e în regulă acum?

– Da, e în regulă.

Ne-am zâmbit.

– Draga mea! am început eu. Când te vei căsători cu mine? Zâmbetul i s-a șters de pe față. Și acel ceva, indiferent ce era, reapăru între noi.

– Nu știi. Charles, nici măcar nu sunt sigură că mă voi putea căsători vreodată cu tine.

– Dar, Sophia! De ce nu? Din cauză că-ți par un străin? Ai nevoie de timp să te reacomodezi cu mine? Ai pe cineva? Nu... Am luat-o razna. Nu e nimic de genul ăsta?